



Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Červen, červenec, srpen 2024 / 253

Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. Při popíjení vína poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. Tu se barva králova obličeje změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. (...) Toto pak je písmo, které bylo napsáno: ‚Mené, mené, tekeli ú-parsín‘. Toto je výklad těch slov: Mené – Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. Tekel – byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký. Peres – tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peršanům.“
(Danielovo proroctví, 5.kap., verše 1-2.5-6.25-28)

Milí přátelé, sestry a bratři,

tento úvodník je má labutí píseň, alespoň co se týče článků do našeho sborového časopisu. Vážím si toho, že jsem tuto možnost měl, že jsem se mohl občas vyjádřit ještě jinak než v kázání, zvláště když jsem měl na srdci něco k tomu, co jsme ve sboru prožili.

Vyprávění o ruce písící na zed' babylonského královského paláce jsme četli v neděli spolu s dětmi. Tento příběh nás má ujistit o tom, že Bůh není netečný k tomu, co se zde na zemi děje, i když se nám to tak někdy může zdát. Naopak, je nablízku všem, kdo se trápí nebo kdo jsou utlačeni či upozaděni. Povzbuzuje ty, kdo se snaží o něco dobrého, a pyšné opakovaně varuje. Pro celý náš svět má jistě svůj plán záchrany. Ponížené povýší a pyšné a zlé vykáže z prostoru, který ovládli, a zlo nakonec úplně porazí. Na rozdíl od nás lidí se sebou nenechá manipulovat. Poslední slovo nad naším životem bude mít jen On a nikdo jiný.

Mé dny ve Valašském Meziříčí jsou téměř *sečteny*. Tak rád bych stihl ještě tolik návštěv, setkání a věcí, na které se nějak nedostalo. Některé věci se mi už nepodaří napravit a беру si z nich poučení do



obr. Noemi Lezo, 7 let

budoucna. Něco už nestihnu: setkání nebo návštěvy v době, kdy to bylo třeba a dnes už je to passé, nebo slíbené články do časopisu, které už nejsou aktuální, nebo kázání z nějaké příležitosti, které se mi smazalo... Na druhou stranu, některá krásná setkání mi zůstávají v tak živé paměti, že je už nic nevymaže. Výroky některých z Vás budu celý život citovat, na setkávání s jinými budu vzpomínat jako na krásný čas i tehdy, když nebylo nic mimořádného vysloveno. Jednou se před Boží tváří dozvím jistě i to, co mi lidé ve své shovívavosti neřekli, a pochopím i to, kolik *vážila* jednotlivá léta, dny i konkrétní činy, a asi budu překvapený. To, čemu jsem věnoval hodně času a energie, se možná ukáže jako *lehké*, nevýznamné, a možná leccos, co zůstalo bez povšimnutí nebo co jsem sám nepovažoval za podstatné, se ukáže jako *závažné*.

Z významu svého jména (*Daniel* = Hospodin je můj soudce) vím, že se nemám obávat lidských soudů. S tím celý život uvnitř zápasím – už vím, že se nemám řídit tím, abych se lidem zalíbil, jen se snažím o to, aby si nemysleli, že na ně nedbám nebo že mě jejich názory nezajímají. Víím, že nemohu každému vyhovět, a přesto se mi stává, že kvůli tomu, abych někomu vyšel časově vstříc, nesplním slib, který jsem dal druhému a dříve. Z rozhovoru na staršovstvu před vizitací jsem pochopil, že jsem se asi dost věnoval lidem, kteří si o to říkali, někdy i naléhavě, nebo těm, se kterými už jejich okolí ztratilo trpělivost; sice jsem byl (někdy i okamžitě) nablízku těm, kteří procházeli nějakými problémy, ale leckdy jsem neměl čas na to, abych navštívil někoho „jen tak“ (někoho, kdo nevysílal žádné signály o pomoc), i když by vlastně možná (kdyby ta příležitost byla) otevřel něco, co bych s ním mohl nést a v čem bych ho býval mohl podpořit. To, že mě nebudou soudit lidé, pro mě neznamena, že je všechno jedno. Význam mého jména mi připomíná, že Hospodin *bude* mým soudcem, že se mu budu zodpovídat – nebo, lépe řečeno, že *je* mým soudcem a že se mu *zodpovídám* denně – a to i tehdy, kdy si to neuvědomuji, podobně jako když se řekne, že „žádná odpověď je také odpověď“, tj. že na jeho lásku a štědrost odpovídám tím, jak žiji (a kdybych byl na jeho místě, představoval bych si leckdy jinou odpověď). Bible totiž často obrací výpovědi o Bohu a o člověku do přítomnosti, abychom věděli, že se jedná o tento náš život, který je cenný, který má smysl žít s maximálním nasazením. V život na věčnosti sice věříme a nepodceňujeme to, že nám Bůh zaslibuje krásnou budoucnost, ale víme, že Ježíš tento život zde na zemi nepodceňoval a že pravidlům života věnoval velkou část svého učení. Myslím si, že si často představujeme Boha jako zadavatele svého života, který si na nás počká na jeho konci, kdy nás zhodnotí a případně nám to „spočítá“. Bůh, o kterém mluví Ježíš, nás v životě doprovází, je nám blízko a fandí nám, přeje nám, abychom svůj život se všemi jeho svízeli zvládli, posiluje nás a potěšuje, a také nám dává novou radost tam, kde jsme skleslí, a odvahu tam, kde nás ještě svírá strach.

Ze zápisů ze staršovstva, které od určité doby členíme podle základních oblastí života církve (bohoslužby, společenství, diakonie, misie), jste si jistě všimli, že v té poslední oblasti toho mnoho nebývá. Ani já nejsem žádný velký misionář, ale leží mi na srdci, abychom byli otevřeným sborem, abychom nežili jen pro sebe, abychom vyzařovali do svého okolí vděčnost a radost, lásku a přijetí, pokoj i ochotu k pomoci. V souvislosti s příběhem z *knihy Daniel* není naším úkolem vyhrožovat lidem Božím soudem (že je Pán

Bůh určitě potrestá). Co ale můžeme a máme otevřeně vyznávat, je víra, že Boží slovo (evangelium) platí vždycky, všude a pro všechny, že Bůh nakonec přemůže všechno zlo a nastolí mír. Do té doby ale musíme pomáhat slabším, těm, kteří jsou utlačeni a v područí mocnějších, aby ve svém boji zvítězili. Příležitosti k takovému svědectví tu jsou: když nám někdo svěří svůj strach z války nebo naopak svůj distanc vůči těm, kteří „dostávají na frak“, můžeme a máme promluvit o své důvěře, že všechno nakonec díky Bohu dopadne dobře (i proti všemu zdání a navzdory naší zkušenosti), ale i o své povinnosti pomáhat těm, kteří trpí.

Ještě bych se chtěl vrátit k jedné věci: Vždycky mě záleželo na tom, hledat porozumění mezi lidmi. Organizoval jsem ekumenické rozhovory i mezináboženský dialog. Myslím si totiž, že křesťanská víra vede k tomu, aby člověk hledal a nacházel blízkost tam, kde je odstup, a pomáhal překonávat propasti nepochopení, které často vznikly i úplně zbytečně (z různých domněnek a proto, že druhým přisuzujeme motivy a důvody jejich jednání, slov i činů, aniž bychom si to u nich ověřili). Někdy se lidé vzdálí proto, že si ublížili; jako křesťané jsme povoláni ke službě smíření (ovšem při vědomí toho, že nevíme, do čeho vstupujeme a jak hluboké jsou rány těch, se kterými se setkáváme).

Je to jedna z deviz či obdarování naší církve, kterého si vážím: jsme zvyklí spolu diskutovat či debatovat na různých platformách i úrovních (sborové, seniorátní i celocírkevní). *Víra se rodí, obrušuje, zklamává, ale i znovu povstává a vzniká v dialogu.* Víra není privátní záležitostí, nemůžu si věřit sám pro sebe. Kdo si myslí, že si může věřit sám a bez společenství a podpory i korektivu druhých, ten je na omylu.

Při sborovém dnu jsme debatovali o sporných věcech, které jsou spojeny s *Úmluvou o potírání domácího násilí* (Istanbulskou úmluvou), jejíž ratifikace (a především naplňování jejích záměrů) je velmi potřebné. Zjistili jsme, že některé obavy z toho, k čemu se jejím přijetím zavážeme, jsou úplně zbytečné. Některé námitky proti ní se bohužel snaží takové obavy vyvolat. JUDr. Daniel Bartoň poukázal na to, že konkrétní příklady sporných situací a jejich řešení jsou věcí diskuse, a právě té se zřejmě někteří lidé bojí – přáli by si svět, ve kterém by bylo všechno jako dřív, aniž bychom o tom museli diskutovat. Možná je dnešní doba náročnější v tom, že musíme před dětmi a mladou generací být schopni své postoje zdůvodnit a obhájit. Rozhodně si nemůžeme myslet, že stačí praštit do stolu a očekávat, že se druzí podřídí našemu pohledu na věc. Pěkným příkladem z diskuse je obava z toho, že nám Evropská unie zakáže šmigrust. Ano, i o tomto bizarním lidovém zvyku musíme umět diskutovat – to si uvědomuje každý, kdo někdy musel někomu z ciziny vysvětlit, proč se dívky a ženy nechají švihát pomlázkami. Jistě znáte ženy, kterým se to líbí nebo to dokonce vyžadují; možná máte zkušenost, jak to (jako i jiné rituály) stmeluje komunitu přátel, jak si lidé projevují pohostinnost apod.; ale jistě znáte osobně ženy, které v onen den odjíždějí z domova, aby se této akce nemusely účastnit. Svým dětem můžeme vykládat o tom, jak je to prima, když se lidé setkávají, ale neměli bychom jim zamlčet, že se to může, zvláště při vyšší konzumaci alkoholu, zvrhnout v primitivní, násilnou a pro ženy jednoznačně nepříjemnou záležitost. Podobně je to i s jinými věcmi v našem životě a v naší společnosti.

Slovo *gender*, které se pro velkou skupinu lidí stalo strašákem, znamená rod, rodovou identitu či společenskou roli, která se více či méně váže na pohlaví člověka. Že tyto věci musí být také k diskusi naplněné vzájemným respektem zúčastněných, je mimo pochybnost. Pokud budeme druhé posuzovat či odsuzovat, tak se sami znemožníme a diskvalifikujeme – nikdo už nás nebude brát vážně. To neznamená, že nemůžeme mít vyhraněný postoj nebo že nesmíme projevit svůj názor. Ale musí to být v úctě a respektu vůči druhým. A musíme být ochotni svůj názor vystavit názorům jiným a nebát se zpětné vazby. Samozřejmě i my máme právo na to, abychom byli slyšeni a bráni vážně. Ale někoho urážet či zesměšňovat rozhodně není křesťanské, ať si o druhých myslíme cokoliv. Myslím si, že jít s kůží na trh a otevřeně diskutovat o všem, co se v dnešní době mění, to je pro nás křesťany velkou a důležitou výzvou. Ať se nám to všem daří!

S velkým poděkováním a srdečným pozdravem Váš *Daniel Heller*

Staršovstvo

ze zápisu Tomáše Jelínka

- Staršovstvo děkuje sestře Krupové za pomoc se sborovou kartotékou.
- Proběhl pohřeb sestry Kateřiny Horákové v Kladerubech, dcery Věry Hermanové.
- Žádost o křest Amálka Tábořská, Ilona Györgyös (30.6.) a Jonáš Holiš (1.9.) - staršovstvo souhlasí
- Křest Igora Novotného – jedná se o zdravotně postiženého, staršovstvo nechává na úvaze bratra faráře Hellera
- Žádost o křest - Křesimír Bryol (16.6. 2024), Sabina Čevelová a David Kandrác – staršovstvo souhlasí
- Svatba Anežky Hellerové a Ondřeje Sabely proběhne 22.6. 2024 v Domašově nad Bystřicí ve 14:30 hod. Oddávat bude bratr jáhen Aleš Zapletal.
- Žádost o svatbu - Radka Oravová a Štěpán Matalík - 14. 9. 2024. Staršovstvo souhlasí.
- Žádost o požehnání – Petr Fojtů a Agosto Panuga v našem kostele v sobotu 10.8. 2024. Staršovstvo souhlasí.
- V neděli 16. června 2024 proběhne seniorátní shromáždění Jeronýmovy jednoty v Kateřiních, za náš sbor se zúčastní bratr Bronislav Trčka.
- Stavba velkého tábora proběhne v sobotu 22. června 2024, bourání tábora bude v neděli 11. srpna 2024.
- Staršovstvo děkuje za dovoz účastníků na bohoslužby, sestře Taurkové za dovoz sestry Bartoňové, bratru Trčkovi za dovoz sestry Jedličkové, bratru Trusinovi za dovoz sestry Popelářové.
- Křesťanská služba - staršovstvo děkuje sestře Krupové a Hrtusové za péči o sestru Tyralíkovou, která je nyní v Domově pro seniory v části Domov se zvláštním režimem v 1. patře. Bratr farář povzbudil členy staršovstva k návštěvě.
- Hledá se ubytování pro Ukrajinky, které bydlely ve sborových prostorech.
- Třicátníci budou venku 16.6. 2024 v 17:00hod ve Valašském Meziříčí.
- Cesty bratra faráře Hellera

- proběhlé: DZR Loučka, bohoslužba v Naději Otrokovice, supervize v Náchodě, porada ředitelů Diakonie, křest v Otrokovicích
- plánované: DZR Loučka, bohoslužba v Naději Otrokovice, výcviková skupina, výjezd do partnerského seniorátu Sulzbach-Rosenberg
- Je vypracován seznam (upřesňuje se) oblastí práce ve sboru na období, kdy bude náš sbor neobsazen
- Kandidáti na faráře – bratr farář Aleš Rosický má zájem působit v našem sboru, nastoupit službu v našem sboru by mohl od 1.9. 2025. Staršovstvo doporučuje sborovému shromáždění kandidáta bratra faráře Aleše Rosického. Bratr kurátor Fojtů seznámí s rozhodnutím staršovstva oba kandidáty na faráře našeho sboru. Volební sborové shromáždění bude 13.10. 2024. Návrh povolací listiny připraví bratr kurátor Fojtů, bratr Trusina a bratr Krupa do 24.6. 2024.
- Staršovstvo děkuje účastníkům brigád na mytí oken a na sborové kuchyni. Dále staršovstvo děkuje bratru Liborovi Nejedlému za vypracování grantu DARP. Koordinaci stavebních činností na kuchyni zajišťují Věra Široká, Jan Hrtus a Tomáš Vémola. Je vypracován harmonogram prací do konce roku 2024. Bratři Tomáš Vémola a Libor Nejedlý řeší možnosti zateplení farního bytu. Staršovstvo bere na vědomí postup a financování provedených prací na sborové kuchyni a souhlasí s harmonogramem předloženým bratrem Tomášem Vémolou.
- Bratr Heller podal žádost o projekt na skládací plošinu pro vozíčkáře na překonání sedmi schodů mezi kostelem a sborovými místnostmi.
- Je třeba natřít venkovní křídla oken. Bratr František Tomanec od adventistů provede, až bude teplejší počasí na jaře 2024. Rovněž ho požádáme o nátěr podstavce u stolu Páně v kostele.
- Finanční informace k 30.4.2024: pokladna: 3 211,- Kč, účet: 558 559,- Kč; saláry a dary hotově: 33 500,- Kč, saláry a dary bankou: 80 867,- Kč; Jeronýmova jednota: 20 000,- Kč; sbírky celkem: 11 590,- Kč, sbírka účelová: 4 100,- Kč, sbírka sborová: 7 490,- Kč; za prodej zpěvníků: 800,- Kč; sbírka na Ukrajinu: 860,- Kč. Staršovstvo rozhodlo o uložení částky 300 000,- Kč na termínovaný vklad s úrokem 4,7% s výpovědní lhůtou jeden měsíc.

Poděkování

Poděkování Danovi Hellerovi *Lenka Machýčková*

Zvonky, zvonečky, otevřená bible oznamují,
že od nás odchází v září 2024 jeden z nejlepších farářů Dan Heller s rodinou.
Moc si Tě vážíme za to, co jsi pro nás všechny udělal a děláš
a otvíráš naše srdíčka k Pánu Ježíši Kristu
a jsme k tobě otevření plni lásky a Božího porozumění
a za všechny Ti z Boží lásky a požehnání
přejí všichni co chodí do kostela na bohoslužby.

červen:

Adolf Jakubík
Elena Kopecká
Zdeňka Bartoňová
Věra Hermanová
Zdenka Machálková
Jana Ječmenová
Marta Šrámková
Lydie Tomanová
Karla Bušová
Matylda Koňarová
Karla Minarčíková
Lydie Trusínová

červenec:

Lydie Barošová
Pavel Krčmář
Dobromila Krupová
Milena Foltová
Antonín Kvapil
Milena Korytářová

srpen:

Jan Konvičný
Marcela Chytilová
Jaroslav Kovář
Zdeněk Kamas
Jaroslav Potiška
Libor Dobeš
Milena Hrtusová
Věra Tyralíková
Josef Škrabánek
Pavel Trusina
Jan Krupa



Slovo na okraj:

Dobromila Krupová

Kůň je jednou hříbětem, člověk dvakrát dítětem. Staří lidé jsou jako děti. Je tomu tak opravdu? Ano, starý člověk se může podobat dítěti v tom, že v určité situaci potřebuje pomoc podobnou té, kterou jsme zvyklí poskytovat dětem. Jen to není tak příjemné. Ani jemu, ani těm, kdo ji poskytují. Ale to se může stát i mladým lidem, jsou-li hendikepovaní třeba úrazem na přechodnou dobu.

Nemám ráda, jedná-li se se starým člověkem jako s dítětem. Když se používají zdvořilosti, okázalá shovívavost, kroucení očima mimo jeho zorné pole, když se lékař nebo prodavačka obrací na doprovod, místo na člověka, kterého se to týká.

Starý člověk totiž, na rozdíl od dítěte, má za sebou minulost. A o té my víme hodně málo. Nevíme, co všechno si prožil, co ho trápilo nebo ještě trápí (a to podvědomě i člověka s demencí). Ne vždy mu jeho životní zkušenosti přinášejí i onu příslovečnou moudrost. Ale přes to všechno si zaslouží úctu. Aby byla zachována jeho důstojnost – ono mu často toho moc víc nezbyvá.

Od svého mládí se setkávám se starými lidmi. Vyhledávám je. A dnes už se řadím mezi ně. Nevím, jak mě vnímají mladí kolem. Vím jen to, že vevnitř, navzdory chátrajícímu tělu, vevnitř jsem to pořád já. Mám své sny, nápady (a někdy hodně praštěné), obavy i radosti. Nebojím se pohledu do zrcadla, zvykám si na změny, které se se mnou dějí. Na to, že smysly slábnou a klamou, že ztrácím rovnováhu, pružnost, energii. Jsem vděčná za to, že mohu být v kontaktu se všemi generacemi nejen v rodině.

Dnes jsem navštívila jednu sestru v domově, která ještě nedávno chodila. Teď musela ulehnout. A ona mi řekla: „Dějí se se mnou změny, které nejsou dobré, ale vím, že jsou na tom jiní ještě hůře. Ono to ke stáří patří.“ Neříká jako mnozí „To jsem si nemyslela, že tak skončím.“

Má pevnou víru v to, že ji Hospodin nezemře ani v čas stáří, neopouští ji, i když pozbývá sil (Ž 71,9). Chtěla bych mít tu víru...

Náš první víkendový výlet

Andrij a Nazar Lepsha

Přišli jsme do fary, pak nás všechny představili. Pak jsme začali hrát hry, dali nám kolíček na prádlo a řekli nám, ať ho vyměníme za nějaký cenný předmět, který budeme potřebovat druhý den na výletě. Šli jsme do centra Valašského Meziříčí a vyměnili kolíček na prádlo za vitamínovou tabletu, a pak jsme vyměnili vitamínovou tabletu za 10 Kč a za 10 Kč jsme si koupili bibli. Pak jsme se vrátili zpátky. Dali nám večeři, tam byly sendviče s čajem, pak nám řekli plány na další 2 dny, dojedli jsme večeři. Rozložili jsme spacáky a připravili se ke spaní.

Druhý den ráno jsme se najedli a šli na vlak. Vlakem jsme jeli za Valašské Meziříčí, pak jsme šli do lesa na dlouhou túru do hor a pak jsme došli do města Rožnov. Tam jsme došli do fary, najedli jsme se a pak nás dovedli do horní části kostela a ukázali nám, jak fungují zvony, a dokonce i pár z nás zazvonilo, když jsme tam byli. Pak jsme se vrátili do fary a hráli



hru zvanou metr. Zatímco jsme si hráli, někteří poradci rozdělali oheň a opékali jsme na něm klobásky, mimochodem zároveň začalo pršet, a pak jsme šli spát.

Třetí den jsme se pobudili, najedli se a šli zase na túru, ale nebyla tak dlouhá, pak jsme si vešli do vlaku a jeli domů.

Víkendovka se nám s bráchou moc líbila, našli jsme spoustu nových přátel a těšíme se na letní tábor Star Wars.



Událo se ve sboru

Rozhovor s bratrem farářem Alešem Rosickým

Anna Jelínková, revize manželé Rosičtí

V neděli 12. 5. 2024 kázal v našem sboru farář Aleš Rosický, kandidát na nového faráře našeho sboru po odchodu faráře Daniela Hellera do Zlína. Po bohoslužbách jsme se sešli v hojném počtu v sále u kávy a občerstvení, abychom se mohli navzájem alespoň trochu seznámit. Aleš Rosický přijel se svou rodinou – manželkou Rut a dětmi Michaellem (4 roky) a Abigail (2 roky). V polovině léta čekají třetí ratolest.

Oba pocházejí z křesťanského prostředí. Aleš je syn faráře Radovana Rosického a narodil se a vyrostl v Moravskoslezském kraji. Na vikariátě byl v Praze Vršovicích a nyní samostatně působí na svém prvním sboru v Teplé u Mariánských Lázní. Rut pochází ze Slezské církve evangelické augsburského vyznání a seznámili se spolu jako dobrovolníci na křesťanském festivalu United na Vsetíně.



Kdy jste se rozhodl stát se farářem? Na konci střední školy, kdy jsem studoval počítače v Bruntále. Tatka je farářem, ale rodiče mě od práce faráře spíše odrazovali. Chtěl jsem pracovat s lidmi. Na psychologii jsem si nevěřil, k sociální práci se tehdy necítil. Vyšla mi z toho teologie. Mám to spojené i s prožitkem na jedné ekumenické akci. Někdy tou dobou jsem se rozhodl, že si podám přihlášku jen na jednu školu, a to na evangelickou fakultu. Práce faráře mě baví.

Jak je velký sbor v Teplé? Je trochu menší než tady. Působím zde již pátým rokem. Máme dětský klub, mateřské centrum s malými dětmi, které je otevřené i lidem z vnějšku. Dále máme biblickou hodinu, konfirmační cvičení, setkání střední generace, občas mládež. Další setkání bývají sborové dny, Noc kostelů a sborová dovolená. Během roku nejsou moc

velké výkyvy v účasti na sborovém životě.

Jak si představujete ideální sbor? Zcela ideální sbor neexistuje. Mělo by to být společenství, kde se mají lidé rádi, které žije z evangelia a umí si odpouštět. (Ač souhlasím, zaznělo od někoho jiného z debatujících.)

Co je důležité, abyste se zde cítili dobře, a aby vám práce dávala smysl? Přijetí a říkat si věci na rovinu. Smysl mi dává – abych středem nebyl já, ale Pán Bůh. Rád pracuji v týmu – ne jako sólista. Aby to byla společná práce na Božím díle.

Jak vnímáte ekumenu a ekumenickou spolupráci? Považuji se za ekumenického člověka. Zažil jsem různé formy ekumeny. Na severní Moravě se scházela různá společenství na společných modlitbách. V Praze byla ekumena zaměřená hlavně na vztah evangelíků a katolíků a v Teplé zase jinak.

Jak se stavíte k rozhodnutí naší církve k žehnání stejnopohlavním párům? Rád bych zde byl pro každého a rozhodnutí Synodu chápu. I když připouštím, že v některých názorech jsem trochu konzervativnější. V Teplé rozhodnutí Synodu vzbudilo silné reakce. V jednu chvíli byla i tendence se oddělit od ČCE. Volili jsme otevřené jednání různých stran a anonymní dotazník, ze kterého vyplynulo, že by se členové sboru neradi rozdělovali. Nyní se situace uklidňuje a zdá se, že k odtržení od ČCE nedojde.

Hrajete na nějaký hudební nástroj? Aleš: Pouze amatérsky na kytaru, zobcovou flétnu a klavír. Hudbu a zpěv mám rád. Rut: Dříve jsem hrála na zobcovou flétnu, ráda zpívám.

Kdy můžete případně nastoupit do služby v našem sboru? Od září roku 2025.

Bratr Šrámek ocenil zřetelný mluvený projev při dopoledních bohoslužbách. Dobře slyšel a rozuměl.

Sborový večer

Anna Jelínková



Na sborovém večeru jsme měli hosta bratra Radomíra Palackého. Radek pochází z Hodslavic a jako dospívající bojoval se svým původem. Konfirmoval jej farář Mojmír Blažek, který jej také později oddával. Plně uvěřil ve svých osmnácti letech v romské osadě na Slovensku. Byl ovlivněn Mirkem Mikulcem a skautem. Založili v Hodslavicích křesťanský skaut a Royal Rangers. Později působil v Církvi bratrské na Velké Lhotě. Následně začal působit ve Valašském Meziříčí.

Nyní spravuje tým organizace *Mládež pro Krista*, slouží již 10 let mladým lidem z ulice a na školách v regionu Valašska. Je lektorem primární prevence, programů *Staleté kořeny* a *Komenský*. Založil křesťanské centrum pro mladé zvané *Akvárko* ve Valašském Meziříčí, kde se věnují hledajícím dětem a mládeži. Centrum podporuje odvahu, otevřenost, obnovu a odpočinek. Mívají tu bohoslužby, jedenkrát za měsíc s jídlem. Jsou zde propojeni Romové, bílí, křesťané, ateisté a přidali se i Mongolci.

Na sborovém dnu v neděli dne 26.5. byl naším hostem bratr Daniel Bartoň s rodinou. Dopoledne nám posloužil při bohoslužbě s večeří Páně a odpoledne jsme se na jeho přednášce s diskuzí mohli dovědět mnoho z historie boje za rovná práva a ochranu proti násilí. Nejnověji diskutovanou smlouvou je u nás nyní Istanbulská úmluva.

JUDr. Daniel Bartoň, LL.M., PhD., advokát, který studoval též v Aténách a Paříži, nyní učí sociální pracovníky právo na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Je členem Rady pro rovné příležitosti UK a Výboru prevence domácího násilí na ženách.

Istanbulská úmluva byla přijata Výborem ministrů Rady Evropy v roce 2011, za naši zemi byla podepsána v roce 2016, ale neprošla ještě ratifikačním procesem, tzn. schválením oběma komorami Parlamentu ČR. Istanbulská úmluva se odvolává na základní principy mezinárodního humanitárního práva a obzvláště Ženevské úmluvy (IV), vztahující se k ochraně civilních osob v době války (1949) a její dodatečné protokoly I a II (1977). Tato úmluva uznává, že existují skupiny žen a dívek, jež bývají vystaveny závažnému riziku násilí, a státy musí zajistit zohlednění jejich specifických potřeb. Úmluva rovněž apeluje na státy, aby stejná opatření vztáhly i na jiné možné oběti domácího násilí, například muže, děti či starší osoby.

Násilí vůči ženám je projevem historicky nerovného poměru síly mezi muži a ženami, jenž vedl k nadřazenosti mužů. V některých náboženstvích muži měli a mají výsadní postavení a žena je zcela podřízena. Také v Bibli se dočteme například o kamenování provinilých, zvláště pak nevěrných žen, ale Ježíš se zde zcela jasně postavil proti tomuto násilí ve známém příběhu *Ježíš a žena hříšnice*.

Často skloňovaným a trochu „třaskavým“ slovem Istanbulské úmluvy je slovo „gender“, které se dostalo do právního řádu i vzdělávacích programů v ČR. Český překlad tohoto slova je „biologická danost“, tedy libovolná sexuální orientace, nezávisle na pohlaví jedince. Istanbulská úmluva se snaží rozvinout prevenci v oblasti vzdělání, kde je ale otázkou zda, jak a ve kterém věku by se měli školáci s genderovou problematikou



seznámit. Je to velmi citlivá otázka a nedovedu si to osobně představit. Je zde vnímáno nebezpečí „indoktrinace“, tzn. aby nebylo použito metody a úsilí zaměřeného ke slepému a odevzdanému přijetí určité doktríny, názorů či postojů, které nepřipouští diskuzi ani kritiku nebo je dokonce provázeno nátlakem. Zároveň zde funguje prvek ochrany u osob, které už přišly do styku s násilím. V našich podmínkách se jedná o služby, na které se oběti násilí mohou obrátit, jako jsou azylové domy, ve Valašském Meziříčí *Poradna Pod křídly*, Charita, Diakonie, právní a psychologické služby, Linka bezpečí. V České republice jako celku je však tato forma pomoci či odborné intervence dlouhodobě ze strany státu nedostatečně podporovaná

a podfinancovaná. Pokrývají ji z velké části církve či humanitární a neziskové organizace.

Dovolte mi na závěr zmínit jednu perličku, která zazněla během hlasování o ratifikaci zmíněné smlouvy v českém senátu. Přestože ratifikace Istanbulske smlouvy byla v senátu ČR již blízko, zadrhl se tento proces na zcela jiné oblasti působnosti Istanbulske smlouvy, a to na formulaci, kde se píše o závazku „vymýcení“ všech národních tradic, kde by mohl vzniknout problém s podřízenou rolí ženy, tedy například našich lidových velikonočních tradic. Jak se zdá, když se zachází v zásadě významné dobré věci příliš do detailů a jednotlivostí, můžeme se dostat do slepé uličky, kdy si uvědomujeme, že se někde jedná o naše kulturní dědictví, jak o něm můžeme číst v Preambuli naší Ústavy České republiky.

Nakonec bych chtěla poděkovat za velmi hodnotnou přednášku našemu milému hostu, bratru Danielovi Bartoňovi a též všem, kteří nám toto milé setkání zprostředkovali.

Pozvání

Tradiční každoroční pozvánka

Slezská Harta – den otevřených maringotek

Pozvání platí pro všechny generace!

Kdy – sobota 27. 7. 2024 - celý den. V případě nepříznivého počasí se akce ruší.

Kde – Slezská Harta, obec Roudno, u Jelínků, 49.9065558 N, 17.5101478E

Doprava – vlastními dopravními prostředky. Z Valmezu asi 80 km.

Program – procházka, povídání, plavání, kánoe, kajak, za příznivých povětrnostních podmínek jachting na otevřené plachetnici...

Strava – s sebou velká svačina na celý den. K obědu bude „vaječina“ – vzít vejce a chleba, něco na opékání nad ohněm k večeři. Káva bude zajištěna.

S sebou – plavky, ručník, (plavací vesty), ale i teplé oblečení a větrovka. Veškerý program bude pod širým nebem nebo pod střechou. Uzavřené prostory jsou minimální.

Kdo bude chtít zůstat do neděle – s sebou stan a spacáky.

V neděli ráno zajedeme na evangelické bohoslužby od 10.00 hod. do Bruntálu (19 km)

Pokud by někdo chtěl ubytování, může si jej zajistit např. u Kieharů v Malé Morávce.

<https://www.malamoravkaubytovani.cz/>

Přihlášení – prosíme zájemce o přihlášení telefonicky, sms. Rádi bychom věděli dopředu alespoň přibližný počet účastníků. **Kontakt** – Anna 721 935 185, Tomáš 603 360 471

Rozlučkové odpoledne s rodinou Hellerovou

bude 1.9. 2024 v 14:30 na farní zahradě

ČERVNOVÁ KAVÁRNIČKA PRO DŘÍVE NAROZENÉ

Zveme na setkání, tentokrát 26.6. v 9.30 ve sborovém sále.

Program:

- Krátké biblické zamyšlení
- Bydlení seniorů
- Sdílení se



Drobné pohoštění zajištěno.

Dovoz a odvoz po domluvě není problém.

Tel. br. farář Heller: 777 342 910

Dobře Krupové 732 343 638

TĚŠÍME SE NA VÁS

Seznamme se

Daniel Košťál

Narodil jsem se 30. dubna (na Čarodějnice) roku 1938 v Zábřehu na Moravě Janu a Marii Košťálovým. Byl jsem jejich 5. dítě, narodily se ještě 4. Tatínek se zaměřoval na misii, studoval misijní školu v Olomouci a v Glasgově (Skotsko). Začínali službu na Svaté Heleně v Rumunsku u české menšiny. Po návratu do Čech se chystali za Čechy do Argentiny, což zhatila 2. světová válka. Tak jsem byl účasten na farních štacích v Šumperku, Šenově ve Slezsku, Ostravě a Novém Městě pod Smrkem. Dále se maminka odmítla stěhovat. Na poslední faře se naši vystřídali se Svátou Karáskem, dožili v koupeném domku a spočívají na místním hřbitově.



Mně soudruzi nedovolili studovat gymnázium, abych nemohl jít na teologii. Tak jsem šel na chemickou průmyslovku v Ostravě, směr paliva a voda. To mi šlo, bavilo mne to. Dnes se divím, že fara v Ostravě nevyletěla do vzduchu. Pokračoval jsem v Praze na VŠCHT, obor syntetická paliva a ropa. S tímto glejtem jsem nastoupil do výzkumu v chemičce na zpracování vysokoteplotního černouhelného dehtu a do dneška jsem z fabriky nevystoupil, jelikož tam chodím na obědy.

Moje církevní činnost byla především hudební, tedy varhanická a jako zvoník. S obojím jsem začal již v Šenově. Dokonce jsem jednou na Svatodušní svátky byl jedním ze zvoníků na zvonu Zikmund na svatovítské katedrále. Při varhanách jsem se seznámil se slečnou Ilonkou Jakobovou, a to zůstalo napořád. Spolu jsme hráli čtyřručně, v orchestru hudební školy, v chrámovém pěveckém sboru, střídali se u varhan, se syny doma a s babičkou Jakobovou, která hrála na citeru (máme ji dodnes). Syn Jan hraje na klavír a příčnou

flétnu, ale více jej zajímá ornitologie, domluví se s ptáky i latinsky. Václavovi po čase sedly housle. Sedí mu aktivně stále, ba i koncertuje se skupinou „Sbor hudby“.

Když jsme se s fabrikou v roce 1965 dostali do Valašského Meziříčí, byl farářem Jan Amos Dvořáček. Spolu jsme vykouřili mnoho dýmek a sehráli mnoho šachových partií. A jako jedna rodina jsme absolvovali mnoho společných a sborových (s Tyralíkovými, Bulovými, Žambochovými) výletů. Pavel Dvořáček se u nás cítil volně, jako adoptovaný. V té době jsem převzal po panu Karlu Trusinovi starším kurátorování. Být kurátorem necítím jako duchovní činnost, spíše organizační, někdy těžké rozhodování. Coby seniorátní kurátor jsem byl např. na synodu 17. listopadu 1989, kdy přiběhli studenti z Národní ulice, a to bylo rozhodování, jak se synod zachová! Tehdy byl vyslán do vlády synodní senior Josef Hromádka. Přeci jsem k duchovní činnosti trochu přispěl, když jsem byl předčitatelem při bohoslužbách, to s velkým soustředěním a s pokorou. Dnes mi už hlas neslouží, aby důstojnost přednesu nebyla oslabena.

Tak jako s Dvořáčkovými, tak jsme byli s dalšími duchovními jako rodina. Dokonce Ilonka učila Jana Krupu v Ostravě v nedělní škole. A Janu Ženatému jsme kmotry (už 40 let). S Danem Hellerem moc rád docházím hrát při bohoslužbách v domovech důchodců, neb si zopakují nedělní důrazy, a vyhovuje mi příprava na biblické hodiny. Jsem vděčný za to, že jsem schopen ještě hrát a bojovat s Moravetzem v novém chorálu. Dalším farářům sboru přeji, aby byli ve valašskomeziříčském sboru jako doma (jelikož vše je na lidech, které tu Bůh má), protože v církvi si na nic nehrajeme. A tak to má být.

Vzpomínka a hádanka



Fotografie z obecné školy Brňov z roku 1953. Uprostřed sedí pan řídící Emil Švejda. Byl to dědeček Pavla Bartoně z našeho sboru. Mezi žáky je i desetiletý Karel Koláček. Můžete hledat.

(V horní řadě čtvrtý zleva.)

O co se budeme muset podělit v období, kdy bude náš sbor administrován?

Staršovstvo mě poprosilo, abych sepsal úkoly, které nemám v „povolací listině“ (které tam faráři obvykle nemají), resp. které dělám jaksi „mimoděk“, přirozeně či v běhu věcí.

- průběžný úklid sborových prostor v době mezi týdenním úklidem prováděným úklid. pracovníci, větrání; průběžný úklid sborové kuchyně, výměna ubrusů/utěrek
- průběžná kontrola objektu kostela a fary a zajišťování drobných oprav a komunikace s řemeslníky při opravách (větší opravy zajišťuje staršovstvo nebo určená pracovní skupina)
- zametání listí / sněhu, příp. posyp, sečení trávy (o předzahr. pečuje br. K. Dušík)
- starost o popelnice (tříděný i směsný odpad – po někt. akcích je třeba jej odvézt)
- ovládání topení na faře (řízené počítačem; topení v kostele nastavuje br. M. Fojtů)
- příprava kostela na svatby a pohřby, úklid po těchto bohoslužbách
- otevírání kostela zájemcům o prohlídku nebo o modlitbu
- péče o stůl Páně (výměna ubrusů podle liturgických barev, příp. jejich vyprání; o „obřezání“ svíce se stará br. T. Jelínek; o výměnu baterií v přenosných mikrofonech se stará br. L. Nejedlý, který se také nejčastěji stará o internetový přenos bohoslužeb, pečuje o bezdrátová sluchátka v kostele)
- koordinace hudebníků při bohoslužbách (píseň/písně s „kapelou“)
- koordinace instrukcí pro kazatele s nedělní školou (tzv. slovo k dětem)
- příprava podkladů pro přenos bohoslužeb (stream)
- komunikace s hostujícími kazateli (často se o to stará br. P. Trusina a připravuje také smlouvy o úhradě cestovních nákladů)
- příprava ohlášek (je dobré, když se informace scházejí u jednoho člověka)
- koordinace dovozu na bohoslužby (je dobré, když se požadavky scházejí u jednoho člověka) a na kavárničku pro dříve narozené
- koordinace pohoštění při významnějších setkáních či akcích
- distribuce sborového časopisu (několik výtisků se posílá poštou, hromadně se rozesílají e-mailem, několik je jich třeba obvykle roznést či rozvézt)
- rozesílání e-mailů s informacemi o sborovém dění (mezi vydáními časopisu)
- vytváření nebo zadávání pozvánek a jiné drobné úkoly ze staršovstva
- péče o sborový kalendář (google), web a FB (o většinu se již stará br. L. Nejedlý)
- starost o venkovní nástěnku

Ses. Dobra Krupová, naše pastorační pracovnice, se již ujala některých úkolů, které také koná nad rámec své pracovní náplně, jako např. obstarání/dovoz květiny na stůl Páně, péče o nástěnky v kostele, koordinace pohoštění apod. Přimlouvám se za to, aby na ni staršovstvo nenaložilo mnoho dalších koordinačních úkolů, i když by se to „nabízelo“, aby jí zbyl prostor pro návštěvy starších a nemocných lidí a klientů v domovech pro seniory, protože si myslím, že tato služba je ještě obtížněji zastupitelná než jiné. Děkuji mnohokrát jí i všem ostatním, kteří jste mi mnohokrát s výše zmíněnými úkoly pomáhali. *D. Heller*

Zemřelí

Ses. **Kateřina Horáková** se narodila 26.3 1975 manželům Žambochovým, kteří žili v Růžďce. Po smrti tatínka se maminka Věra provdala za Františka Hermana z Kladerub, kde si manželé postavili dům. Pan František přijal dcery paní Věry Lenku a Kateřinu za vlastní a spolu mají ještě Janu a Tomáše. Paní Katka se vyučila pletačkou pro podnik Loana, ve kterém pak také pracovala, potom však pracovala léta v obchodě, uměla cokoliv zařídit a sehnat, uměla dobře poradit.

S manželem Petrem se poznali v Kladerubech – jeho rodina měla pozemek vedle Hermanových, a Katka viděla, že je Petr nejen příjemný, ale i pracovitý člověk. Brali se mladí, ale jejich manželství by mohlo být vzorem pro druhé. Měli spolu dvě dcery, Lenku a Martinu. Rodina byla pro paní Katku velikou hodnotou, stejně jako i její soudržnost, dnes už nesamozřejmá. S manželem Petrem drželi při sobě ve všem a neměli co skrývat. Velmi pěkný vztah měla paní Katka k rodičům svého manžela, kterým chodila pomáhat. Lásku, kterou Kateřina dávala manželovi i dětem, jí její nejbližší vrátili v posledních dnech života, kdy se o ni krásně, s velkou péčí starali.

Paní Kateřina měla velmi silný vztah ke své babičce, k mamince paní Věry, která děti vychovávala, zvláště v době, kdy byla paní Věra na první dvě dcery sama a musela chodit do práce. Pracovala na nádraží na Bystřičce; bydleli spolu v domku nad tratí. Jednou maminka Věra strnula hrůzou, když viděla, jak malá Katka stojí v okně, které sice nebylo vysoko nad zemí, ale pod domem byla hluboká strž. Ilustruje to odvahu, které měla pak v životě na rozdávání. Maminka hned utíkala do chalupy, kde překvapila nic netušící babičku, která zrovna něco v tu chvíli něco dělala a neměla „oči na šťopkách“.

Kromě odvahy byla její výraznou vlastností starost, a to nejen o lidi, ale i o zvířata, říkali jí „psí máma“. Byla pracovitá a pilná, lidé kolem ní se často divili, co všechno stihla. Ráda uklízela – pustila si hudbu na „plné pecky“ a všechno jí šlo rychle od ruky. Byla ale také laskavá a uměla kolem sebe vytvářet a mít i pohodu. I v dospělosti zůstala hravá. Oplývala humorem a měla spoustu trefných poznámek, kterými druhé rozesmávala. Byla společenská, ráda s bavila s lidmi, ale říkávala, že dobrého stačí dobrého málo, a ráda se vracela do domácího pohodlí.

Byla skromná ve svých přáních, např. si pro sebe vůbec nechtěla kupovat nové boty, uměla být spokojená s tím, co měla. Záleželo jí na dobrých vztazích. Uměla brát život takový, jaký je, což se ukázalo i v době těžké nemoci, se kterou několik let bojovala s neuvěřitelnou energií: I během chemoterapií jezdila nakupovat a nechtěla se vzdát péče o domácnost. Až posledních 14 dní vděčně přijímala v těchto věcech pomoc a jen několik dní ležela. Zemřela 25.4. ve věku 49 let.

Za život paní Kateřiny jsme poděkovali 2.5. z kostela sv. Cyrila a Metoděje v Kladrubech. Ke vzkříšení jsme ji vyprovodili na hřbitov v Kelči. Četli jsme z Janova evangelia příběh o vzkříšení Lazara (Jan 11,1-5.17-45) a z proroka Izajáše Iz 40,27-31: *Hospodin dává zemdlému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. (...) Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.*

Srdečně zveme:

9. 6. neděle	10.00	Den Diakonie – bsl. v hospici Citadela
10. 6. pondělí	19.00	společný sborový večer na Velké Lhotě
11. 6. úterý	19.00	ekumen. večer chval v našem kostele
16. 6. neděle	10.00	bsl. se křtem Křesimíra Bryola a VP
23. 6. neděle	10.00	bohoslužba slova
	14.30	odjezd od fary – smaženice u Dušíků
26. 6. středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
30. 6. neděle	10.00	bohoslužby s kázáním pro děti a křtem Ilonky Györgyös
7. 7. neděle	10.00	bohoslužba slova
14. 7. neděle	10.00	bohoslužba slova
21. 7. neděle	10.00	bohoslužba slova
28. 7. neděle	10.00	bohoslužba slova
4. 8. neděle	10.00	bohoslužby s večeří Páně
11. 8. neděle	10.00	bohoslužba slova
18. 8. neděle	10.00	bohoslužba slova
25. 8. neděle	10.00	bohoslužba slova
1. 9. neděle	10.00	bsl. s kázáním pro děti, křtem Jonáše
Holiše a večeří Páně, ve 14.30 sb. odpoledne na zahradě		
8. 9. neděle	10.00	bohoslužba slova

Bohoslužby jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“. Pro dovoz na bohoslužby volejte br. faráři.

Pravidelný týdenní program (do konce června)

Úterý	15.30	setkání rodičů s malými dětmi
Čtvrtek	15.30	náboženství pro školní děti
	16.30	biblická hodina
Pátek	19.00	mládež (dle dohody, tel. 777 342 910)
Neděle	10.00	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

- úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v DpS (Žerotínova 1568)
- 4.6., 18.6., 2.7., 16.7., 30.7., 13.8., 27.8., 10.9.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
telefon do kanceláře:
571 161 560
e-mail: valasske-mezirici@evangnet.cz
číslo účtu
u Poštovní spořitelny:
190396260/0300
<http://valasske-mezirici.evangnet.cz>
<https://www.facebook.com/evangelicivalmez>

Kontakty:

Farář Daniel Heller
mobil: 777 342 910
daniel.heller@evangnet.cz
Pastorační pracovnice
Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 9. 6. 2024
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu